

Arrest

nr. 160 385 van 19 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 30 januari 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen dienden op 29 oktober 2014, onder een bijlage 26quinquies, een tweede asielaanvraag in. De CGVS weigerde op 18 december 2014 die meervoudige asielaanvraag in overweging te nemen. De verzoekende partijen werden 19 januari 2015, onder een bijlage 13quinquies, bevolen om het grondgebied te verlaten. Het betreft de bestreden beslissingen.

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten ⁽¹⁾, (...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 18/12/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 13/08/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

En

“REF.: X
R.R. Nr.: xxx

(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw ⁽¹⁾, die verklaart te heten ⁽¹⁾, (...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 18/12/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 13/08/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 75 van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 1-6°, 7, 39/2 en 52/3 van de vreemdelingenwet, artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG, het gelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens zou sprake zijn van machtsmisbruik.

Verzoekende partijen betogen in essentie dat de vreemdeling die tijdens de wettelijke termijn een schorsend beroep kan indienen tegen een negatieve beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niet kan worden beschouwd als een vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, zoals bedoeld in artikel 52/3 van de wet van 15 december 1980, artikel 1, 6° van de wet van 15 december 1980 die dienen te worden geïnterpreteerd in het licht van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG. Verzoekende partijen wijzen op de negende considerans bij de bedoelde richtlijn, waarbij wordt gesteld dat een onderdaan van een derde lidstaat die asiel heeft ingediend niet mag worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzend besluit inzake het verzoek, respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht beëindigd wordt, in werking is getreden. Gezien het voorlopig verblijfsrecht van die vreemdeling in het kader van het schorsend beroep, zou de afgifte van een terugkeerbesluit tijdens de termijn die daartoe openstaat, om die reden onwettig zijn.

Verzoekers hebben op 31 december 2014 een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2014. De Raad heeft dit beroep met arrest nr. X van 12 februari 2015 verworpen.

Gelet op voorgaande maken verzoekers de schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. In het tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2005/85/EG, de artikelen 3 en 13 van het EVRM, de formele en de materiële motiveringsplicht, het proportionaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het beginsel van behoorlijk bestuur, het billijkheids- en evenredigheidsbeginsel.

Verzoekende partijen verwijten de verwerende partij geen rekening te houden met de door de verwerende partij gekende gezondheidstoestand van hun zoon X evenals met het hoger belang van het kind. Zij stellen dat elke motivering hieromtrent ontbreekt in de bestreden beslissingen.

In het derde middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 7 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van het EVRM, de formele en de materiële motiveringsplicht, het proportionaliteitsbeginsel, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verwijten de verwerende partij geen rekening te houden met de veiligheidssituatie in Dagestan.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de zowel de juridische als feitelijke motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partij aangeven het niet eens te zijn met de motieven, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden behandeld.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt vaststaand dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel en imminent gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, arrest, n° 20113/07§ 75; EHRM 26 april 2005, Müslim v.. Turkey, arrest, n° 53566/99, § 66).

Bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM richt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich op de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de vreemdeling naar het land van bestemming, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah and others v. the United Kingdom, n° 13163/87, § 108; EHRM 4 december 2008, Y. v. Russia, supra, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italy, arrest, n° 37201/06, §§ 128-129; EHRM 2 april 2013 Mohammed Hussein en anderen t. het Verenigd Koninkrijk en Italië, onontvankelijkheidsbeslissing, n° 27725/10, §69.).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. Belgium and Greece, supra, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. the Netherlands, arrest, n° 2345/02, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim v. Turkey, supra, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. the United Kingdom, arrest, 22414/93, §§ 99-100.).

Wanneer de bronnen waarover men beschikt een algemene situatie beschrijven, moeten de specifieke beweringen van een verzoekende partij worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, Y. v. Russia, supra, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italy, supra, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov and Askarov v. Turkey, arrest, n° 46827/99, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim v. Turkey, supra, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. Belgium and Greece, supra, § 359 in fine.). De verzoekende partij dient derhalve aan te tonen dat de specifieke elementen van haar individueel dossier aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Uitzonderlijk, wanneer de vreemdeling deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, treedt de bescherming van artikel 3 van het EVRM op wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italy, supra, § 132.). In dergelijke omstandigheden eist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y v. Russia, supra, § 80; EHRM 11 januari 2007, Salah Sheekh v. the Netherlands, arrest, n° 1948/04, § 148.)

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de betrokken Lidstaat kennis had of

had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y v. Russia, supra, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas and others v. Sweden, arrest, n° 15576/89, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah and others v. the United Kingdom, supra, §107). De verdragsluitende Lidstaat moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. Belgium and Greece, supra, §§ 293 en 388; cf. RvV 23 mei 2012, nr. X).

Verzoekende partijen laten in casu na aan te tonen dat de verwerende partij op de hoogte was, of had moeten zijn, van concrete elementen of informatie waarmee zij overeenkomstig de hoger genoemde bepalingen rekening had moeten houden, en die niet reeds werden beoordeeld door de bevoegde instanties, zodat tot de aangevoerde schendingen kan worden besloten in het licht van de verplichtingen onder de artikelen 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Dagestan stelt de Raad vast dat ook hier de bevoegde asielinstantie niet van oordeel was dat die algemene veiligheidssituatie recht zou geven op subsidiaire bescherming. Verzoekers hebben op 31 december 2014 een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2014. De Raad heeft dit beroep met arrest nr. X van 12 februari 2015 verworpen.

Verzoekende partijen beroepen zich op informatie zoals beschikbaar gesteld door internationale organisaties en op persberichten en laat die de appreciatie van die informatie over aan de Raad. Zij laat hierbij na om op enige wijze te formuleren waarom hieruit zou volgen dat de algemene situatie van geweld in Dagestan een voldoende niveau van intensiteit heeft om te besluiten dat een verwijdering strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM (cf. o.a. EHRM, Straatsburg, 9 april 2013, H. and B. v. The United Kingdom, nnos. 70073/10 and 44539/11, § 91). Uit de aangehaalde informatie kan een dergelijk niveau van intensiteit bovendien niet blijken. Bovendien blijkt uit het bovenstaande dat ook in dit verband dat verzoekende partijen niet aantonen dat de garanties bestaande in het kader van artikel 3 van het EVRM niet zouden zijn verzekerd. Verzoekende partijen tonen immers niet aan dat de verwerende partij op te hoogte is of zou moeten zijn van elementen die nog niet werden beoordeeld door de bevoegde asielinstanties.

Waar zij zich beroepen op de medische problematiek van hun zoon X, blijkt uit het administratief dossier dat alle door verzoekende partijen ingediende medische regularisatieaanvragen onontvankelijk of ongegrond werden verklaard en de daartegen ingestelde vordering voor de Raad werden verworpen.

Met arrest nr. X van 19 januari 2016 verwerpt de Raad het beroep tegen de beslissing van 4 maart 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter onontvankelijk verklaard wordt.

De aangevoerde kritiek volstaat niet om de opgeworpen schendingen aan te tonen.

Het tweede en derde middel zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC